

СВІДОК В СУДІ.

На сцену входить середніх літ парубяга, в якісь дивні одежі, неспіло кланяється, гейби судії, раз-по-раз переступає з одної ноги на другу й жахливо та неясно відповідає на питання судії.

Га? Матвій Нагнибіда? Се я, так я, прошу велебного суду. [тихо]. Ая! безженний, прошу велебного суду, але гадаю колись оженити ся, бо Мариська Рифкова обіцяла вийти за мене, як дістану роботу!... [тихо]. Кажете, се вас не обходить? У-гу!... [тихо]. Ая! був караний. [Наслухує]. Кілько разів? Раз, прошу велебного суду, ще як ходив до школи та сказав вчительці, що